

Jézus eljött, hogy megszabadítja népét bűneitől. Urunknál kitágultak a határok, mert nem csupán a vele egy nyelvet beszélőkhöz jött. „Bárki fia-borja népéből való” új identitást teremtett. Nem mindaz, aki mondja Uram, Uram, tartozik az Isten Országába, hanem mindaz, aki Mennyei Atyja akaratát megcselekszi. Mi ez a „titokzatos akarat”? Nyílt titok: Szeressetek! Ez annyira egyszerű, hogy szinte már megvalósíthatatlan. Szabadulni a bűntől pedig annyit tesz, hogy hátat kell fordítanom a szeretetlen magatartásomnak. El kell indulnom a Jézus által járt úton, mely a Golgotára vezet. Kinek kell a szabadulás ilyen áron? Jézussal a legszabadabb emberré lenni? A Getszemane-kert magányával? A világ előtt megcsúfoltatva, Pilátus udvarában? Kínban, gyalázva, vérben és mocsokban, még a keresztfáról is megbocsátva a világnak, a bántók gyűlöletét, csapásait? Nem kényelmesebb-e, komfortosabb-e maradni szabadítatlannak? Lett volna jobb, lenni rossznak. Melyik szenvedést válasszam? A végtelenül szabad, rendszeridegen jézusi kínhalált, vagy a hierarchikus bűnhálózat korrump, de logikus jómód-ígéretét hordozó, lélekpisztító, erényt félresöpítő, érdek- és közmegegyezés alapú, jogszerű rendszerét? Isten népe ne csüggedj, légy bátor az őszinteségre és kész az áldozatkésziségre. A tűzre, egymás iránti bizalomra, összekapaszkodásra szükség lesz még, azt hiszem.

Csontos Barnabás, Budapest